

Vzpomínka na duchovní Evu Ševčíkovou

9.6.2023 - | Městská část Praha 7

Výňatek z pohřební promluvy faráře Martina Skočdopole

„Eva se narodila do starobylého českého šlechtického rodu Bechyňů z Lažan 18. června 1933. Vychodila církevní katolickou školu a posléze školu s uměleckým zaměřením. Krásně malovala, její grafika byla typická. Pracovala v italské sekci ČS rozhlasu. Milovala Itálii. Mluvila plynne italsky a sama vždy říkala, že se tam cítí doma. Ještě za minulého režimu se seznámila s farářem u Týna P. Jiřím Reinsbergem. Navštěvovala jeho kázání. Pojilo je i přátelské pouto. I to určitě rozhodlo o její budoucí duchovenské dráze... Přihlásila se do jáhenského kurzu pražské diecéze a pod vedením Rudolfa Horského a René Hradského a dalších studium zdárně ukončila a v listopadu 1989 přijala jáhenské svěcení. Eva posléze pracovala jako farářka v několika farnostech. Asi nejvíce vzpomínala na Libeň. A samozřejmě Holešovice: s Františkem Slavíkem, Hanou Vojancovou a doposled s Janem Doškem. Zde i léta bydlela. Strídala při bohoslužbách, vedla biblické hodiny, zasloužila se o bohoslužby v domově seniorů U Studánky. A po přestěhování do domova seniorů Na Maninách vedla biblické hodiny a sloužila bohoslužby i zde. Psala do Husity, Českého zápasu i Blahoslavu. Šla pro charitu a diakonii. Hodně cestovala, co to šlo. V poslední době třeba v Rakovníku, který si velmi oblíbila – i pro nedaleký hrad Krakovec, který jejímu rodu kdysi dávno i patřil – hrad Mistra Jana Husa... Kamkoli ji Pán postavil, tam se snažila sloužit a být užitečná. Děkujeme ti i my všichni, za tvé doprovázení, životní podporu i příklad.“

Vzpomínka Martiny Pojarové, ředitelky Pečovatelského centra Prahy 7

„Paní Eva Ševčíková byla v péči naší organizace mnoho let, ale stejně tak jsme byli my, zaměstnanci, v péči její. Myslela na naše pečovatelky, skutečně oceňovala naši práci a dovedla šířit atmosféru respektu a vzájemné úcty. Myslím, že pro kolegyně z přímé péče byla a zůstane velkou motivací, proč v této náročné práci setrvávat.“

Ráda bych napsala, že paní Ševčíková, byla dáma, ale není to přesné. Ano, byla to dáma založením, vzdělaná, noblesní, ale stejně tak se nezdřáhala být tam, kde jí bylo nejvíc třeba, podpořit, pofoukat bolístky i těm, kteří neoplývali ani noblesou, ani vzděláním. V seniorském domě v Tusarově a dříve u U Studánky sloužila i ze svého vozičku druhým, přes své veliké zdravotní omezení. Až do smrti dokázala svým sousedům dodávat posilu a naději. Myslím, že nebylo důležité, zda šlo o sousedy věřící či nevěřící, laskavost je léčivá pro všechny. Na jejím pohřbu, při smuteční řeči pana faráře Skočdopole, jsme si uvědomili, jak málo jsme o ní věděli a také jak moc nám bude chybět.“

<https://www.praha7.cz/vzpominka-na-duchovni-evu-sevcikovou>